

OVERINGENIØR N. O. SAXEGAARD

MINNEORD

Det er slik at vi alle engang må slutte vårt arbeide og vandre herfra; denne gang var det Saxegaards tur. Og han hadde et langt og betydelig livsarbeide bak sig. Han hadde gjort sin del, og om han enn gjerne hadde villet gjøre ennu langt mere, så må vi dog innrømme likeoverfor den skjebne som styrer oss alle at meget sjelden er der sådan enstemmighet blandt kol-

leger og venner i savnet av den bortgangne som i dette tilfelle. Hans virksomhet i vårt mest krevende fylke begynte for 13 år siden under de vanskeligste forhold, med en trafikk som plutselig vokste så å si ut over alle grenser, og som fylkets veier, og særlig dets broer, ikke på nogen måte var i stand til å makte. Når vi nu stopper opp litt og tenker oss tilbake til den tid, da vil vi først for alvor forstå hvilket arbeide han har måttet gjøre. Og menneskelig talt må vi innrømme at oppgaven er løst op til idag, og at Saxegaard har vært mannen for å lede det hele så det har gått jevnt og naturlig, næsten umerkelig, nettop slik som enhver god leder ønsker at ens arbeide skal gå. Vi er ham derfor dobbelt takk skyldig. At han nylig blev hedret med Kongens fortjenstmedalje i gull, var ikke bare en glede for ham selv, men ennu mere for alle oss andre som kjenner og kan bedømme hvad

Saxegaard, Nikolai Olaf.

han har utrettet. Ikke ofte skulde jeg tro at en sådan utmerkelse har vært mottatt med så omfattende sympati.

Da Saxegaard straks etter sin avsluttede utdannelse som både maskin- og bygningsingeniør ved Trondhjems tekniske læreanstalt i 1890 kom i Statens veivesen, blev veidirektør Krag straks opmerksom på ham, og visstnok som følge derav fikk han anledning til å tjenstgjøre i alle deler av vårt land — i det Trondhjemske, i Nord-Norge, i Møre, på Sørlandet, i Gudbrandsdalen og endelig gjentagende på Veidirektørkontoret. Sin tekniske utdannelse fullendte han i 1893—94 i Hannover. I 1895 blev han assistent ved veianleggene i Troms og Finnmark fylker, og ikke lenge etter overingeniør i Troms fylke, og i de 25 år Saxegaard virket her, fikk han i særlig grad anledning til å vise hvad han duet til. Troms fylke var før ham lite utviklet, og de indre distrikter endog meget lite kjent. Det betydelige veinett som fylket idag kan glede sig over, er i det vesentlige blitt til under Saxegaards ledelse og under hans personlige arbeide. Neppe nogen veiingeniør har på sådan direkte måte næsten bokstavelig skapt et veinett som Saxegaard her gjorde. Hvad der i mine øine kanskje bør legges mest vekt på er det skjønnsomme måtehold som Saxegaard her utviste. Troms lå den gang „meget langt borte”. For disse svære, tynt befolkede distrikter fikk han i stand et beskjedent veisystem, som var fullt tilstrekkelig for landsdelens utvikling, og som dog ikke på nogen måte overanstrengte kommunene. Med veinettet fulgte derfor en jevn og god utvikling, og idag, da veitrafikken har fått en sterkt øket betydning, kan vi lett bygge videre på det teknisk gode grunnlag som han den gang la.

Uaktet Saxegaards senere virksomhet jo selvsagt måtte vies administrasjon og ledelse, så kom han aldri bort fra sin ungdoms kjærlighet brobygningen og alle de konstruktive detaljer og beregninger som dermed følger. Han ledet således personlig opførelsen av den store Bingsfoss hengebro over Glommen. Broen vil være ett av de mange vakre minnesmerker som Saxegaard har etterlatt sig.

A. Baalsrud.

Født 27. august 1870 i Flatanger, død 1. desember 1933 i Oslo. Sønn av prost Andreas Nielsen Saxegaard og Anna C. Nord. Gift 1896 med Signe J. Hansen. Eks. T.T.L. 1890, tekn. høyskole i Hannover 1894. Ansatt i Statens vegv. 1890, amtsing. i Tromsø amt 1901, overing. og sjef for vegv. Akershus fylke fra 1920 til sin død i 1933. Innehatt komm. verv i Harstad, ordfører i 1906, form. i kom. for Harstad elektr.verk 1909. Medl. Troms Fylkes D/S direksjon 1914—20. Fortj. med. i gull.